

# РЕШЕНИЕ

№ 26402

гр. София, 09.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Галин Несторов

**ЧЛЕНОВЕ:** Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9781** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. С. С. против съдебно решение № 3151/03.07.2024 г. по н.а.х.д. № 2127/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 6 състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба, серия „К“, № 3474496, издаден от СДВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Наведени са твърдения за непълнота на доказателствата и липса на мотиви относно отсъствието на протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Със заявление от 18.10.2024г се позовава на абсолютна погасителна давност. Моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП, евентуално – за отмяна на решението и връщане на делото на друг състав на СРС за събиране на доказателства. Претендира разnosки.

Ответникът – СДВР, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност

на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, районният съд е извел извод за законосъобразност на ЕФ по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване правото на защита на нарушителя и е спазен материалният закон.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото приема, че следва да се прекрати административнонаказателното производство, образувано срещу С. С. С., поради изтичане на абсолютната предвидена в закона давност за наказателно преследване с оглед приложение на нормата на чл. 11 ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административнонаказателен акт и в разпоредбите на чл. 34 ЗАНН що се отнася до административнонаказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производството, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

Чл. 79, ал. 1, т. 2 от глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“ предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената от закона давност. В конкретният случай датата на извършване на твърдяното нарушение е 13.03.2020 г. Това именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Поради което и срокът на абсолютната давност от 4 години и 6 месеца - чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК /редакция след изм. ДВ, бр. 26 от 2010 г./ - е изтекъл на 13.09.2024 г. /изчислен съобразно чл. 183 ал.3 изр второ НПК/, т.е. преди образуване на касационното дело и

преди разглеждането на касационната жалба в открито съдебно заседание. Изтекъл е определен, изрично лимитиран срок, след който законодателят приема, че поради твърде закъснялото във времето административнонаказателно преследване, се губи смисъла на неговото предупредително и възпитателно въздействие върху дееца и върху останалите граждани на обществото.

Правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административнонаказателното производство и поради това че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по-тежки противообществени прояви, а именно престъпленията и няма логика за по-леки такива – административните нарушения, да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така че лице, извършило по-лека простъпка – административно нарушение, да бъде поставено в по-тежко положение от лице, извършило престъпление. Съгласно нормата на чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Към момента на приключване на съдебното следствие пред въззивния съд, абсолютната давност не е била изтекла, но към настоящия момент и при решаване на делото по същество от касационната инстанция, е изтекла абсолютната давност. За изтичане на давността съдът е длъжен да следи служебно, правната последица от което е прекратяване на административнонаказателното производство спрямо касатора и отмяна на електронния фиш на това правно основание.

Налице е основание за погасяване на административнонаказателната отговорност на лицето за извършване на нарушението на 13.03.2020 г. Този правнозначим за административнонаказателното преследване факт следва да бъде отчетен от касационната инстанция при служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК. Тъй като е изтекла абсолютната погасителна давност относно нарушението, крайният резултат на постановеното решение за потвърждаване на електронния фиш е неправилен и само на това, разгледано от касационния съд основание, същото следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което електронният фиш да бъде отменен, а административнонаказателното производство да се прекрати съгласно чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Относно разноските: При този изход на спора /отменен ЕФ, независимо на какво основание/, по арг от чл. 63д ЗАНН и като взе предвид направеното от касатора искане за присъждане на разноски, на същия принципно се дължат разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Няма доказателства по делото обаче, адвокатското възнаграждение да е реално заплатено. Единствено има данни, че е договорено. За да се присъди адв. възнаграждение, законът изисква същото да е реално внесено, не само договорено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 3151/03.07.2024 г. по н.а.х.д. № 2127/2024 г. по описа на СРС, НО, 6 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш за налагане на глоба, серия „К“, № 3474496, издаден от СДВР, с който на С. С. С., на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, е

наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, по което е издаден електронен фиш за налагане на глоба, серия „К“, № 3474496 на СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: